

Ordvalg, som jeg vil anbefale det ærede Medlem at se igennem, naar Fortrykket kommer til at foreligge, saa vil man være klar over — det vil ogsaa det ærede Medlem forstaa —, at dette er heller ikke fremmende for en saglig Forhandling.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har i Dag været inde paa en Drøftelse af Samarbejdet og talt om, at vi skulde gøre os klart Vilkaarene derfor og dets Rækkeevne, og det er jo selvfølgelig rigtigt, lige saa rigtigt som det er, at vi er to Partier, og at vi kræver gensidig Respekt af hinanden. Hvis denne Udtalelse kan trænge helt ud til de yderste Kroge af Venstres Presse, vil det være naaet meget. Og naar det ærede Medlem sagde, at vi maa gøre os klart, hvad vi kan og hvad vi ikke kan blive enige om, saa er ogsaa dette naturligvis i al sin Almindelighed rigtigt. Men jeg kan ikke nægte, jeg med nogen Betænkkelighed hørte paa en Udtalelse, der var formuleret saa absolut som denne: Opgivelse af denne Politik kan ikke gennemføres med mit Partis Tilslutning, thi det forekommer mig, at dette paa Forhaand at ville slaa fast, at der er en Doktrin, som man følger, og som man ikke under nogen Omstændigheder vil fravige, er meget misligt i en saa vanskelig Situation som den foreliggende; Begivenhederne har i øvrigt ogsaa vist, at Partiet Venstre paa et vist Punkt var i Stand til at bøje sig for Kendsgemningerne. Der kan nemlig melde sig Opgaver, som ikke lader sig afvise, og saa vil det sikkert være til Gavn for Landet, om de kan løses af de to Partier, som nu staar i et Samarbejde, der paa saa mange Punkter har været tilfredsstillende. Det ønsker vi fra vor Side, og vi har fra vor Side været rede til at bringe Ofre derfor. Det maa forventelig ogsaa erkendes fra Venstres Side, at de vil være rede til paa tilsvarende Maade at bringe Ofre, for at vi ikke skal se dette, at Regeringen glider over til de andre Partier. (Afbrydelse af Borgbjerg). Ja, det er afgørende. Jeg skal for en Gangs Skyld svare det ærede Medlem paa en Afbrydelse, der er i Strid med Forretningsordenen. (Borgbjerg: Den er ikke i Strid med Forretningsordenen).

Formanden: Jo, det maa det ærede Medlem vide. (Borgbjerg: Saa er det en daarlig Forretningsorden). Det ærede Medlem har selv været med til at lave den. (Borgbjerg: En saadan Bestemmelse findes ikke i noget andet Parlament). Det ærede Medlem bør ikke diskutere fra sin Plads.

Pürschel: Det er afgørende, at Regeringen ikke i dette Land gaar over til de andre Partier. Det, vi har ønsket at opnaa ved Valget i 1920, var netop at komme bort fra som Regering her i Landet at have et Ministerium Zahle, om hvilket Socialdemokraterne bag efter sagde, at det var et Ministerium Stauning. Nu har vi altsaa, hvis de nuværende Regeringspartier ikke viser sig regeringsdygtige, Udsigt til at faa et Ministerium Stauning, og dette Ministerium har jeg den mindst mulige Lyst til at se. Det vilde, som det ærede Medlem Hr. Rode har sagt gentagne Gange, blive et svagt Ministerium, og der er ikke nogen Grund til i særlig Grad at glæde sig til et svagt socialdemokratisk Ministerium. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har i Dag med al den Behændighed, der staar til hans Raadighed — jeg skal ikke udtale mig om, hvor meget det er —, forsøgt at modificere sine Udtalelser fra forleden Dag for dermed at være det ærede Medlem Hr. Rode til Behag. Vi hørte i Gaar en Tone fra det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, direkte henvendt til det ærede Medlem Hr. Rode, der ikke varsler særlig godt for, hvad en saadan Regering vilde kunne udrette. Vi vilde altsaa enten faa en Regering, som intet kunde udrette, eller vi vilde faa en Regering, der vilde forsøge at føre en socialdemokratisk Politik, og ingen af disse Dele kan være efterstræbelsesværdig. Det, som det borgerlige Samarbejde tilsigter, er at faa vor Statsøkonomi ind paa sunde og gode Baner, og derom haaber jeg, at vi kan opnaa Enighed. Jeg haaber, at Samarbejdet maa blive fortsat, og jeg haaber, der maa være Villie, en virkelig alvorlig Villie, til at rydde Vanskelighederne til Side, selv om det maa ske med Overvindelse af gamle Doktriner.

Rode: Vor Forhandlingsform trænger utvivlsomt til en Ændring, deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel og andre, som har taget Ordet. Den Tanke, som er fremsat fra konservativ Side om at tilvejebringe en bedre Forhandling ved en Fordeling af Taletiden, saaledes at Ordførerne havde mere og Medlemmerne mindre Tid, eller anden Begrænsning af Talefriheden, tror jeg ikke fører til noget gunstigt Resultat. Det vil enten opklække en Forskel mellem Medlemmerne, som ikke er ønskelig, eller ogsaa vil den i visse Situationer kunne føre til politiske Misbrug. Derimod har det ærede Medlem Hr. Sundbo i sin Tale peget paa en Ordning, som ogsaa jeg tidligere har været inde paa, hvorved Forhandlingen om Finansloven sagligt grup-